

Oiva paikka

Aki Kaurismäki on ihastuttanut suomalaisia entistä ministeriä Suvi Lindéniä lukuun ottamatta. Ministerihän apulaisineen paheksui ohjaajan hulvatonta sisääntuloa Cannesin juhliin. Sisääntuloa jota ammattilaiset, tiedottajat ja harrastajat pitivät juuri oikeaan osuneena. Se mursi myyttejä suomalaisuudesta ja suomalaisista. Mehän tulemme hissutellen ja vetäydymme perimmäiseen nurkkaan ja toivomme, ettei kukaan vaan tulisi kyselemään. Ranskalaisetkin tietävät nyt vähän enemmän Suomesta ja suomalaisista.

Aki Kaurismäki on todella lyönyt itsensä läpi. Hänen viimeisimmät elokuvansa ovat surullisia mutta opettavaisia satuja, joissa kova yritys ja tahto lopulta palkitaan.

Perniöstä Kiskon, Suomusjärven, Nummen ja Pusulan kautta kiemurtelee kiva tie Karkkilaan, josta voi edelleen jatkaa vielä mukavampia väyliä pitkin idemmäs. Olen aikanaan löytänyt reitin kruisaillessani. Mitä moottoripyöräilyn juhlaa!

Nummi-Pusulan ja Karkkilan rajalla, noin 90 km Perniöstä, lehdosta vilahtaa pieni vaalea kerrostalo. Tieltä taloon johtaa lehtipuiden varjostama muutaman kymmenen metrin väylä. Puiden läpi pilkottaa lampi. Pääoven yläpuolella seisoo vanhanaikainen kyltti, jossa lukee korukirjaimin Oiva ja sen alla tikkukirjaimin hotelli ravintola.

Jo vuosia sitten ensi kertaa tietä ajaessani nykäisin jarrupalat kiinni ja kurvasin katsomaan. Paikka oli silloin suljettu. Pihamaa ja ympäristö lepäsivät luonnontilassa. Lähempänä tietä löytyi tanssilava ja sen luota ilmoitustaululta vähän tekstejä. Jäljistä päätelleen edellisenä iltana oli tantsahdeltu.

Olen sittemmin sivuuttanut paikan monasti, mutta koskaan ei ole oikein jäänyt aikaa pysähtyä. Nyt jäi.

Päräytin pyörällä pihaan ja tallustin nahkakuteissani ravintolaan. Voi mikä näky! Edessä avautui perinteisen tuntuinen korkeahko ravintolasali täynnä pöytiä. Pöytiä peittivät puhtaana valkoiset isot pöytäliinat, joiden helmat ylettivät lähelle lattiaa. Tuolit olivat tavallisen näköisiä mutta pehmustettuja.

Kello ei ollut vielä kymmentäkään. En nähnyt muita asiakkaita. Hetken päällistelyäni valkoiseen puseroon ja mustaan hameeseen pukeutunut nainen tuli toisesta ovesta, ja tervehti. Sanoi, ettei lounas ole vielä alkanut eikä ihan valmiskaan, mutta tervetuloa.

Kysyin löytyisikö kahvia ja jotain mehukasta kakkua. Löytyi. Löytyipä vielä oikea espressokone, josta tippui hitaasti mutta varmasti tilkkanen jumalaisesti tuoksuvaa kahvia. Lisäksi sain Oivan omatekoista ja mehukasta kakkua.

Kyselin siinä sivussa, että miten menee ja millaista ohjelmaa. No tietysti normaalia hotelli- ja ravintolatoimintaa. Ja sitten melontaa, tennistä ja muuta liikuntaa ja tietysti latotansseja. Ja nyt kesällä vanhasuomalaisia saunotuspäiviä.

Kahvia ja kakku maistuivat. Keräsin kampeeni ja karautin kartsalle. Olo tuntui niin raukealta, että piti oikein keskittyä, ettei pöräytä pöheikköön.

Niin, ja se tärkein, josta olin kyllä jo kauan sitten saanut vihiä. Hotelli-ravintola Oivan omistaa elokuvaohjaa Aki Kaurismäki, joka osti noin 50 vuotta vanhan rakennuksen ja loi Oivaan elokuvistaan tutun tunnelman. Pikku esite kertoo, että Oivan tavaramerkkejä ovat hyvä ruoka ja tyyli. Tyyli oli takuulla taattu, ja se ruoka pitää mennä toteamaan.

pajen